

er min Overbevisning, at det havde den — vilde den have bragt hele sin Indflydelse i Anvendelse paa det andet Thing, og det andet Things særdeles Interesse for Embedsmænds højere Lønninger vilde have styrket Ministeriet i denne Retning, saa at, naar noget Saadant var kommet ind, tvivler jeg aldeles ikke paa, at Landstinget ikke vilde være gaaet mod Ministeriet og mod Embedsmændene, som, naar den Lov ikke var udkommen, maatte have nøjedes med deres tidligere lavere Lønninger. Jeg tror derfor, at den Hensygen til Landstingets Indflydelse, som den ærede Minister fremsatte, og som har sin fulde Grund ved mangfoldige Leiligheder, faaer sin egentlige Betydning ved denne Leilighed.

Finantsministeren (Estrup). Jeg kan ikke Andet end gjentage, at jeg endnu ikke er bleven oplyst om, hvorfor Udtrykket i Loven af 1870 er, at det skal afgjøres, hvorvidt en Reblæggelse skal finde Sted, naar Tilfældet virkelig er, som det af det ærede Medlem blev angivet, at det var en Overenskomst mellem Thinget og Regeringen, at Reblæggelsen ubetinget skulde finde Sted. Jeg har endnu ikke faaet nogen Oplysning om, hvorfor da Loven af 1870 ikke indeholder det, som det ærede Medlem siger var en Overenskomst. Men er der ikke en saadan Overenskomst, saa er det uberettiget, ikke overfor min Person, — jeg misforstod slet ikke det ærede Medlem, som om det var mig, han sigtede for Brud paa Tro og Love — men overfor den Regering, der havde foreslaaet Bibeholdelsen af Kronborg Amtstue, at tale om Brud paa Tro og Love. Naar der altsaa var en Overenskomst, hvorfor har den da ikke faaet sit Udtryk i Loven? Og er der ingen Overenskomst, saa er det uberettiget nu at stemple dette som Brud paa Tro og Love.

S. A. Hansen: Ja, der kommer ikke Noget ud af at stride om Ord med den ærede Minister. Jeg tror at have tilstrækkelig klart paavist, hvad der laa i min Udtalelse, og saa Meget er vist, at vedkommende Minister, med hvem vi enedes om at bruge Udtrykket „ved Lov, naar der indtræder Embedsleilighed“, vidste fuldstændig, — og det var sagt ham mangfoldige Gange —, hvilken Betragtning vi gik ud fra, og han modsatte sig ikke denne Betragtning. Vi enedes med ham og han med os om at bruge dette Udtryk; men det var vor klare og bestemte Mening, som jeg har forklaret, og en Mening, som var den daværende Minister fuldstændig klar, og som han den Gang ikke sagde noget Bestemt imod, hvorimod han mente, at vi kunne enes om dette Udtryk. Saaledes er Sammenhængen.

Berg: Jeg vil kun sige den ærede Minister, at, naar vi søge en Sammenligning mellem Tilfældet her og hele den historiske Gang af For-

handlingerne i 1869—70, udelukker dette ikke, at man, dersom der var kommet andre Betragtninger frem, som kunde foranledige Folkethinget til at forandre sit Standpunkt i 1869—70, at man da kunde gaa ind paa en Forandring af sin Betragtning fra den Tid; men den ærede Minister har jo, naar vi betragte Lovforslagets egentlige Indhold, ikke den mindste Grund, hvorved han kan paavise os Nødvendigheden af, at vi opretholde to Embedsmænd i Frederiksborg Amt til det, som een kan bestride. Hensigten til Beregningen af Fordebogsafgifter forekommer mig — jeg har set den paa Tryk og hørt den mundtlig — noget besynderlig; det maa for en flink Regnemester være ikke ret mange Dages Arbejde aarlig at faae det bragt i Orden, og at der skal tages saa meget Hensyn til disse Beregninger, der kunne udføres meget let efter visse Tabeller, er et Vidnesbyrd om, hvor omfindelig man overhovedet er med Hensyn til Embedsmænds Arbejde. Det forekommer mig at være det, vi nødvendig maa se paa, at der ikke er flere Embedsmænd, end det er nødvendigt til Statsstjensens Tær; saa komme vi let til, naar vi skulle fastsætte Lønningerne, at give dem ordentlig Betaling for deres Arbejde; men saalænge man stadig holder paa at have Embedsmænd i saa stort Antal som muligt, saa længe kan det hænde, at man ikke kan faae Dygtigheden paa sin Plads og ikke altid kan betale den dygtige Mands Arbejde, som det bør betales. Jeg tror, at fra et almindeligt Synspunkt taler Alt for, at vi, baade af Hensyn til, hvad der var Folkethingets Betragtning i 1869—70, og ogsaa med Hensyn til selve Sagens Bestaffenhed blive for Folkethingets Vedkommende ved det, vi her have foreslaaet. Kan den ærede Minister gaa ind paa, at der dog i dette enkelte Tilfælde tages Hensyn til Folkethingets Ansuelse, vil der kunne være, hvad jeg nævnte før, enkelte mindre Spørgsmaal vedkommende selve Lønningerne, hvor man kunde være tilbøjelig til at rette sig efter den ærede Ministers nærmere Meddelelse.

Finantsministeren (Estrup): Jeg skal kun erklære mig ganske enig i det Princip, som det ærede Medlem gjorde gjældende: saa Embedsmænd med fuld Embedsvirksomhed, og jeg antager, at det ærede Medlem saa ogsaa vil være enig med mig om dertil at sige: og med dertil svarende Lønninger. (Berg: Ja!). Vel! Men mig forekommer det rigtigt, at det i alt Fald bliver noget tvivlsomt, om det Forslag, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne forsvarer her, egentlig kan siges at sigte til at formindste Antallet af Statsbetjente. Det forekommer mig netop, da man dog sandsynligvis ikke ved Ordet „Embedsmænd“ kun forstaaer kongelig ansatte Embedsmænd, at det ærede Medlems Forslag gaar ud paa at udstykke Embedsforretningerne i flere og slet lønede Smaabestillinger, hvorimod Regerin-